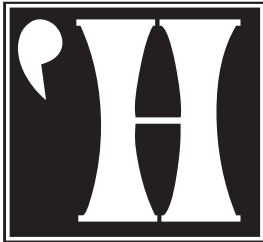

Ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία εἶναι ὁ ἀπαραίτητος μοχλὸς διὰ τὴν ἐπί- τευξιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀναγεννήσεως!

Ἑλληνικὴ Θρησκεία ἀποτελεῖ, κατ' ἀρχάς, πεποίθησιν ἐσω-
τερικὴν τῆς συνειδήσεως περὶ τῶν ἀκροτελευτίων φιλοσο-
φικῶν ἐρωτημάτων ἐπὶ τῆς βαθυτέρας οὐσίας τοῦ Ἀνθρώπου
καὶ τοῦ Κόσμου· ἀποτελεῖ φιλοσοφικὸν σύστημα πλήρες καὶ
συγχρόνως τρόπον ἀντιλήψεως τοῦ Κόσμου, τουτέστιν ἰδαι-
τέραν Κοσμοθέασιν· ἀποτελεῖ θρησκείαν ὑπὸ τὴν πλήρη ἔννοιαν αὐτῆς διότι ἀφ'
ἐνὸς διαθέτει ἀπαντήσεις ἐπὶ τῶν Μεταφυσικῶν θεμάτων καὶ ἀφ' ἑτέρου διαθέτει
πλουσίαν λατρευτικὴν πρακτικὴν.

Ἐπὶ αὐτὴν τὴν ἔννοιαν ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία εἶναι θρησκεία ἡ ὁποία ἱκανο-
ποιεῖ τὰς ἀτομικὰς ἀνάγκας τοῦ συγχρόνου σκεπτομένου ἀνθρώπου· ἐπειδὴ δὲ αἱ
ἀλήθειαι τῆς διδασκαλίας τῆς διαθέτουν τὸ κῦρος τῆς ἀληθείας ἀνεξαρτήτως χρό-
νου καὶ τόπου ἀποτελεῖ θρησκείαν κατάλληλον διὰ κάθε ἄνθρωπον τῆς Ἑφελίου.

Βεβαίως δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίζεται ὅτι οἱ ἐξωτερικοὶ τῆς τύποι, ἡ εἰκονο-
γραφία τῆς καὶ αἱ λατρευτικαὶ πρακτικαὶ τῆς εἶναι προσηρμοσμένα εἰς τὴν
Ἑλληνικὴν ἰδιοσυστασίαν καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπεκταθῆ εἰς πλη-
θυσμοὺς εὐρισκομένους ἐκτὸς τῆς σφαίρας τοῦ Ἑλληνικοῦ-δυτικοῦ Πολιτισμοῦ
ἀλλ' ἀντιθέτως φιλοδοξεῖ νὰ συμπληρώσῃ καὶ νὰ ἐκφωτίσῃ τὰς παραδοσιακὰς
θρησκείας τῶν πληθυσμῶν αὐτῶν. Τὸ γεγονός τοῦτο δὲν εἶναι ὑποθετικὸν ἀλλ'
ἀπεδείχθη κατὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐπέκτασιν τῆς Ἑλληνιστικῆς Ἐποχῆς πρὸς τοὺς
λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς, ἡ ὁποία δὲν ἐσήμανε τὸν προσπλυτισμὸν των εἰς τὴν
Ἑλληνικὴν Θρησκείαν ἀλλ' ἀντιθέτως διὰ τῆς ἐπαφῆς μετὰ τῶν ἑλληνικῶν θρη-
σκευτικῶν ἰδεῶν καὶ τύπων ἐπῆλθε ἡ Ἀναγέννησις τῶν θρησκευτικῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Φαεινὰ παραδείγματα τῶν ἀνωτέρω ἀποτελοῦν τόσον ἡ Ἀναγέννησις τῆς Αἰγυπτιακῆς θρησκείας καὶ ἡ ἔκφρασις της εἰς τὴν θεολογίαν τῆς Ἰσίδος καὶ τοῦ Σεράπιδος ὅσον καὶ ἡ καθαρῶς φιλοσοφικὴ ἔκφρασις τῆς Περσικῆς θρησκείας ἡ γνωστὴ ὡς Μιθραϊσμός.

Σήμερον ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία διαθέτει πιστοὺς εἰς ὀλόκληρον τὸν δυτικὸν κόσμον ἀλλ' ἐπίσης διαφωτίζει καὶ καθοδηγεῖ πλῆθος φίλων της εἰς τὴν Ἀνατολήν. Τὰ διδάγματα της συνάδοντα πάντοτε καὶ ἐξ ὀρισμοῦ μετὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ δεχόμενα πάντοτε ἐπιστημονικὴν-λογικὴν ἀνάλυσιν τὴν ἀναδεικνύουν ὡς τὴν θρησκείαν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου καὶ τῆς νέας ἐποχῆς τῆς Ἀνθρωπότητος.

Ἐδῶ ἄς ἀνοίξωμε μίαν παρένθεσι: λέγουν πολλοί, ἐφ' ὅσον ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ τελεία καὶ ὑπερτάτη ἔκφρασις τῆς Λογικῆς καὶ τῆς Ἐπιστήμης διατί νὰ ὀνομάζωμε ὄσους τὴν ἀκολουθοῦν πιστούς; Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀπλῆ! Βεβαίως ὅσοι τὴν ἀκολουθοῦν εἶναι πιστοὶ διότι αἱ ἀκροτελεύτιοι λογικαὶ ἐπεκτάσεις τῆς Ἐπιστήμης περὶ τῆς φύσεως τοῦ Κόσμου πάντοτε καὶ ἐξ ὀρισμοῦ θὰ στεροῦνται ἀμέσου ἀποδείξεως καὶ ἐπομένως διὰ νὰ ὑπάρξη ἐδραία πεποίθησις δι' αὐτὰς θὰ ἀπαιτεῖται πάντοτε ἡ ἐσωτερικὴ διαισθητικὴ βεβαιότης ποὺ ἀποκαλεῖται πίστις.

Ὅμιλοῦμε λοιπὸν διὰ τὴν θρησκείαν ὡς ἀτομικὴν θρησκευτικὴν πεποίθησιν.

Ὅμως πέραν τούτου αἱ θρησκείαι ἀποτελοῦν κοινωνικὰς πραγματικότητας καὶ ιδεολογίας ποὺ διαπλάθουν τὴν ὄψιν τῶν κοινωνιῶν. Ἐχομε συνηθίσει νὰ ὀμιλοῦμε διὰ διάπλασι τῶν κοινωνιῶν ὑπὸ ιδεολογικῶν συνόλων μερικῶν καὶ περιορισμένης πνευματικῆς ἐμβελείας ὡς εἶναι αἱ ιδεολογίαι τῶν διαφόρων πολιτικῶν κομμάτων διὸ καὶ συνήθως μᾶς διαφεύγει ἡ μεγίστη ιδεολογικὴ ἐπιρροὴ ποὺ ἀσκοῦν αἱ θρησκείαι αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν πραγματικοὺς Πολιτισμούς, δηλαδὴ Κοσμοθεάσεις πλήρεις αἵτινες περιβάλλουν κάθε πτυχὴν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Ἐπ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν εἰς τὸν ἑλληνικὸν χῶρον ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ ἕως τῆς σήμερον ἐγένετο καὶ γίνεται προσπάθεια ὑπὸ τοῦ Κράτους—εἴτε αὐτὸ εἶναι βυζαντινόν, εἴτε ὀθωμανικόν, εἴτε νεοελληνικόν— νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὰς ἑλληνικὰς συνειδήσεις ὡς κρατικῶς ἐπιβαλλομένη ιδεολογία ἡ ἀνατολικὴ-χριστιανικὴ Κοσμοθεάσις ἡ ὁποία ἀποτελεῖ πολιτιστικὸν σύνολον καὶ ἐθνισμόν, τὸν Ὀρθόδοξον Ἀνατολικόν.

Πρέπει ὁμως νὰ ὀμολογηθῇ ὅτι οἱ Ἑλληνικοὶ πληθυσμοὶ οὐδέποτε ἠδυνήθησαν νὰ ἐνστερνισθοῦν τὴν χριστιανικὴν Κοσμοθεάσιν διότι αὐτὴ ἀποτελοῦσα δημιουργημάτων τοῦ πολιτιστικοῦ περιθωρίου τῆς Μέσης Ἀνατολῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ὑστέρας Ἀρχαιότητος εἶναι δημιουργημάτων τελείως ξένον πρὸς τὸν Κλασσικὸν Πολι-

τισμὸν καὶ τὴν ἰδιοσυστασίαν τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς.

Δημιούργημα τελείως ξένον πρὸς τὴν ἰδιοσυστασίαν τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς: ἄς μείνωμε ἐπ’ ὀλίγον ἐδῶ. Ποία εἶναι ἡ ἰδιοσυστασία τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς; Αὐτὴ ἐκφράζεται ἐναργῶς εἰς τὸ δημιούργημα τῆς, τὸν Κλασσικὸ πολιτισμὸν: ῥοπή πρὸς τὴν δημιουργικὴ ἐργασία, τάσις δι’ ἀνάπτυξιν τῶν Καλῶν Τεχνῶν, σκέψις ὀρθολογικὴ ποὺ ὀδηγεῖ εἰς πραγματικὸν πάθος δι’ ἀνάπτυξιν τῆς Ἐπιστήμης, φροντὶς διὰ τὸν Ἄνθρωπον ἢ ὁποῖα καταλήγει εἰς τὴν ἐναγώνιο ἀπασχόλησιν μὲ τὰ δικαιώματα τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τὰ εἶδη τοῦ ἀρίστου πολιτεύματος. Ὁ ἄνθρωπος νοεῖται μόνον ὡς κοινωνικὸν ὄν ἐξελισσόμενον διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἐπιστήμης καὶ ἔχον ὡς σκοπὸν τὴν παραγωγὴν Πολιτισμοῦ. Ἡ φυσιολατρία, ἡ φροντὶς διὰ τὸ περιβάλλον, ἡ κατάφασις πρὸς τὴν Ζωὴν καὶ ἀπάσας τὰς ἐκδηλώσεις αὐτῆς ἀποτελοῦν ἐπίσης βασικὰ συστατικὰ τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς.

Ἡ χριστιανικὴ Κοσμοθέασις ἀποτελεῖ τοὺς ἀντίποδας ὅλων τῶν ἀνωτέρω, ἡ χριστιανικὴ ἰδιοσυστασία ἀποτελεῖ τὸ ἄκρον ἀντίθετον τῆς ἑλληνικῆς τοιαύτης. Ὅλοι ἔχομε λάβει τὴν ὑποχρεωτικὴν κρατικὴν κατήχησιν εἰς τὰ δημόσια σχολεῖα καὶ γνωρίζομε τὰς χριστιανικὰς ἀντιλήψεις, δὲν χρειάζεται νὰ ὁμιλήσωμε περὶ αὐτῶν.

Ἄκριβῶς ἐπειδὴ ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ ἀντιδρᾷ βιαίως καὶ δὲν προσλαμβάνει τὴν χριστιανικὴν ἰδεολογίαν διὰ τοῦτο ἡ χριστιανικὴ ἐθνικὴ ταυτότης εἶναι ἕως σήμερον προῖον συνεχοῦς κρατικοῦ καταναγκασμοῦ.

Εἴχομεν προσφάτως τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἀρχῆς προστασίας προσωπικῶν δεδομένων διὰ τὴν προσαρμογὴν τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων καὶ λοιπῶν σχολικῶν ἐκδηλώσεων εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Σύμβασιν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου — τὴν ὁποῖαν βεβαίως ἔχει ὑπογράψει καὶ ἡ Ἑλλάς— καὶ παρέστημεν μάρτυρες τόσον τῆς βιαίας ἀντιδράσεως τῆς ΑΟΕΕ ὅσον καὶ τῆς ἀρνήσεως τῆς κυβερνήσεως ἐφαρμογῆς τῆς ἀποφάσεως —καὶ βεβαίως νὰ μὴν λησιμονοῦμε ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα στερούμεθα τοῦ μεγαλυτέρου μέρους τοῦ ἀνθρωπίνου δικαιώματος τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας. Ὑπάρχει μόνον τὸ δικαίωμα τοῦ εὐκτηρίου οἴκου διὰ τῶν νόμων-ἐμποδίων τῶν ἐτῶν 1938-39-42 καὶ ὅτι εἰς τὴν αἴτησίν μας δι’ ἴδρυσιν εὐκτηρίου οἴκου τὸ ΥΠΕΠΘ τῶρα μετὰ πάροδον τριῶν ἐτῶν δὲν ἔχει ἀπαντήσει, δηλαδὴ μᾶς λέγει ὅτι ἀκόμη καὶ οἱ ἀνελεύθεροι αὐτοὶ νόμοι δὲν πρέπει νὰ ἐφαρμόζονται· πρέπει ἢ νὰ εἴμεθα Χ.Ο. ἢ νὰ μὴν ὑπάρχωμε καθόλου λέγει ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις διὰ τῆς εὐγλώττου σιωπῆς του!

Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; ὅτι ἀκριβῶς ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ ἀντιδρᾷ καὶ ἀποκρούει τὴν χριστιανικὴν Κοσμοθέασι καὶ διὰ τοῦτο παρὰ τὴν μακρὰν καὶ τυραννικὴν πλύ-

σιν ἐγκεφάλου κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς καὶ ὀθωμανικοὺς χρόνους δὲν κατέστη δυνατὸν ἢ χριστιανικὴ κοσμοαντίληψις νὰ ἀποτελέσῃ μέρος τῆς ἑλληνικῆς μας ψυχῆς καὶ τοῦ φυλετικοῦ μας ἀσυνειδήτου. Σημαίνουν ἀκόμη ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ ἀντιδρᾷ βιαίως εἰς τὴν χριστιανικὴν κοσμοαντίληψιν καὶ ὅτι τοῦτο γνωρίζει καλῶς τόσον ἡ ΑΟΕΕ ὅσον καὶ αἱ κυβερνήσεις τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπομένως προσπαθοῦν πάσῃ θυσίᾳ διὰ τῆς πλύσεως ἐγκεφάλου εἰς τοὺς ἀνηλικίους μαθητὰς καὶ διὰ τῆς κοινωνικῆς καὶ γενικωτέρας καταπίεσεως — ἔχομε δημοσιεύσει ἐπιστολὴν ἐπισκόπου τοῦ 1974 πρὸς ἀλλαξοπιστίσαντα πού τὸν ἀπειλεῖ μὲ ἐξορίαν!— νὰ ἐπιβάλουν τὸν χριστιανισμὸν ὡς κρατικὴν πλέον ιδεολογίαν!

Ὅμως ὁ χριστιανισμὸς δὲν ἀποτελεῖ μόνον ξένην πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν κοσμοαντίληψιν, ἀλλ' ἔχει προσέτι ἀποδείξει ὅτι μόνον διὰ τῆς καταπίεσεως καὶ τῆς βίας δύναται νὰ ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς Ἕλληνας. Οὕτως ἐγέννησε καθεστῶτα στραγγαλισμοῦ τῶν ἑλληνικῶν ιδεωδῶν, βυζαντινὰ καὶ ἀθέμιστα ἐχθρικὰ πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν ιδεῶν.

Εἰς τὸ νεοελληνικὸν κράτος ὁ χριστιανισμὸς ἐδίχασε τὴν ἐθνικὴν ψυχὴν, ἔβαλε φρένο εἰς τὴν ἐπάνοδον εἰς τὸν Κλασσικὸν Πολιτισμὸν τὸν ὁποῖον περιώρισε εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν εἰς μερικὰ «λεξίδια» ὡς λέγει ὁ Κοραῆς, καὶ ἐτορπίλλισε κάθε προσπάθειαν δημιουργίας μιᾶς ἑλληνικῆς ἐθνικῆς ταυτότητος, γεγονόςς τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ μέγα μειονέκτημα τῆς τωρινῆς Ἑλλάδος.

Πράγματι, ἐνῶ ὅλαι αἱ ἄλλαι χῶραι, ἀκόμη καὶ αἱ νεοπαγεῖς τῆς Ἀφρικῆς, δημιουργοῦν ἐκ τοῦ μηδενὸς καὶ διὰ μυθευμάτων ἐθνοποιητικὴ διαδικασία καὶ ἐθνικὴ ταυτότητα ἐδῶ συνειδητῶς ἀπαξιούται ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς, διατυμπανίζεται ὅτι δὲν εἴμεθα οὔτε Ἕλληνες οὔτε τίποτε, ἀλλὰ θλιβερὰ ὄντάρια ἄνευ ἱστορίας πού ἐφωτίσθησαν ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν κοσμοαντίληψιν, ὅτι εἴμεθα ἀπλῶς οἱ χριστιανοὶ πού κατοικοῦν στὸν γεωγραφικὸ τόπο πού τυχαίως λέγεται Ἑλλάς, διὸ ὑπάρχει ἡ ἐξίσωσις, «Ἑλλάς ἴσον χριστιανισμὸς» καὶ τὸ μόνον διὰ τὸ ὁποῖον δύνανται νὰ καυχῶνται αἱ Ἀθῆναι κατὰ τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν λόγον εἶναι ὅτι πέρασε ἀπὸ ἐδῶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος!

Τοιοῦτοτρόπως, ἄνευ ἐθνικῆς ταυτότητος, χωρὶς νὰ γνωρίζωμε τὸ τί εἴμεθα καὶ ποῖοι οἱ ἐθνικοὶ μας στόχοι πελαγοδρομοῦμε ἄνευ σκοποῦ: Εἴμεθα Ἕλληνες καὶ ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὸν Πολιτισμὸν, τὴν Ἐπιστήμην, τὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν καὶ κυρίως τὴν διαφύλαξιν καὶ ἰσχυροποίησιν τῆς ἑλληνικῆς Πατρίδος καὶ τῆς συνεχείας τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἢ εἴμεθα Χ.Ο. ὅποτε ἐξαίρομε τὸ Ἅγιον Ὅρος — ὅπως προσφάτως εἰς ἐκπομπὴν τῆς κρατικῆς τηλεοράσεως— ἐπειδὴ εἶναι «ἡ ἄρνησις κάθε πολιτισμοῦ», ἀδιαφοροῦμε διὰ τὴν πατρίδα μας ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν «ἐπου-

ράνιο Ἱερουσαλήμ», διατηροῦμε μὲ κρατικὰ ἔξοδα ἱεραποστολὰς ἀπὸ Κένυας ἕως Κορέας, προσπλυτίζομε «κάνοντας Ἕλληνας» τοὺς Κορεάτας καὶ τὸ μόνον πρότυπον ποὺ ἔχομε πρόχειρο διὰ νὰ δώσωμε εἰς τοὺς νέους εἶναι —κατὰ τὸν ἀρχιεπισκοπικὸ λόγον εἰς συγκέντρωσιν νεολαίας— αὐτὸ τοῦ «πατρὸς Παΐσιου»;

Θαυμάζομε τὰς ἐπιτυχίας τῶν γειτόνων μας καὶ δὲν γνωρίζομε ποῦ νὰ τὰς ἀποδώσωμε, ὅμως αὐταὶ ὀφείλονται εἰς τὴν δημιουργίαν σαφοῦς ἐθνικῆς ταυτότητος ὀριζούσης τὴν ἔννοιαν τοῦ ἔθνους, τῆς καταγωγῆς, τῆς πατρίδος καὶ τῶν ἐθνικῶν στόχων. Μίαν τοιαύτην ἰσχυρὰν ταυτότητα ἔδωσε ὁ Κεμαλισμὸς εἰς τὴν Τουρκίαν μὲ ἀποτέλεσμα τὴν οὐσιαστικὴν Ἀναγέννησίν της.

Ἐδῶ ἂς σταματήσωμε διὰ νὰ ἐξετάσωμε τὸ ἐρώτημα: διατί ὑπάρχει ἀνάγκη διὰ μία Ἑλληνικὴ Ἀναγέννησι; Διότι, ἀπλούστατα, χωροῦντες ἄνευ τῆς πυξίδος τῆς ἐθνικῆς ταυτότητος προσεγγίζομε ἤδη τὰ ὅρια τοῦ ἀφανισμοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἡ βαθυτάτη ἀπαξία τῶν ἑλληνικῶν ἀξιῶν ποὺ διαποτίζει τὴν βυζαντινὴ ἀντίληψιν τῆς κοινωνίας εὐρίσκει ἔκφρασι εἰς τὴν ἀπαξίωσιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, τῆς ἐγκυκλίου παιδείας καὶ τοῦ ιδεώδους τοῦ καλλιεργημένου ἀνθρώπου. Τὸ βυζαντινὸν ιδεῶδες τοῦ ἀγράμματος «ἀγίου ἀνθρώπου» ἀντανακλᾶται εἰς τὴν χρησιμοθηρικὴ 12ετῆ βασικὴ παιδεία ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ἐστραμμένη εἰς τὸν ἐπαγγελματικὸ προσανατολισμὸ· ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ ποὺ ἀγωνιᾷ καὶ λέγει «μάθε παιδί μου γράμματα» παρορᾶται ἀπὸ τὴν βυζαντινὴ καθεστηκυῖα τάξιν. Παραλλήλως τὸ πολίτευμα καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου ταλαιπωροῦνται καὶ παραβιάζονται καὶ τὴν ἀσέβεια τῶν κυβερνῶντων πρὸς τὸν εὐτακτὸ βίον καθοδηγεῖ ἡ βυζαντινὴ πίστις πρὸς τὸ ἀθέμιστον βυζαντινὸν πολίτευμα. Βυζαντιναὶ καταστάσεις μὲ «φίλους τοῦ Καίσαρος», «παρακοιμωμένους» καὶ «εὐνοουμένους» δημιουργοῦνται συνεχῶς εἰς κάθε δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ. Ἡ Ἑλλὰς ἐπιπροσθέτως δυσκολεύεται νὰ προσαρμωσθῇ εἰς τοὺς συγχρόνους ρυθμοὺς τῆς δημιουργικῆς ἐργασίας διότι συγκρατεῖται ἀκόμη ἀπὸ τὸ ἔρμα τῆς παραδόσεως τοῦ ἀργοῦ βίου τῶν βυζαντινῶν μοναστηρίων, ἐνῶ ἡ ἀσχολία μὲ τὰς Καλὰς Τέχνας προσκρούει πάντοτε εἰς τὴν χριστιανικὴ ἀπαξίωσίν των.

Σήμερον, ποὺ ἡ χώρα προσπαθεῖ νὰ ἐπιβιώσῃ ἐντὸς τῶν νέων εὐρωπαϊκῶν οικονομικῶν συνθηκῶν ἡ ΑΟΕΕ ἐμφανίζει καὶ πάλιν τὸν ἀρνητικὸν καὶ στεῖρον λόγον της· καταφέρεται κατὰ τῆς «παγκοσμιοποιήσεως», ζητεῖ νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν δικαιολογημένην ἀνησυχίαν τοῦ λαοῦ ἐνώπιον τῶν νέων συνθηκῶν ἐργασίας καὶ οἰκονομίας, ὅμως δὲν παρουσιάζει κάποια ἐναλλακτικὴ λύσι, ἀπλῶς κινεῖ τὴν νοσταλγία δι' ἕναν ὠραιοποιημένο μεσαίωνα λαμπροφορεμένων ἐπισκόπων καὶ ἀφελοῦς ἀπαιδεύτου λαοῦ. Συγχρόνως δὲ ρίπτει μύδρους κατὰ τοῦ κυριάρχου

σήμερον ρεύματος τῆς ἐπανελληνίσεως προβάλλουσα πιεστικῶς τὴν χριστιανικὴ ὀρθόδοξον ἐθνικὴ ταυτότητα ποὺ ματαίως προσεπάθησε παντὶ σθένει νὰ ἐπιβάλλῃ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας. Γράφουν οἱ περιηγηταὶ εἰς τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος: «Ὅταν ἐρωτᾶς τοὺς κατοίκους τῆς Ἑλλάδος ποία ἡ ἐθνικότης των αὐτοὶ ἀπαντοῦν ὅτι εἶναι Χριστιανοὶ καὶ μὲ αὐτὸ ἐννοοῦν ὅτι εἶναι ὀρθόδοξοι καὶ δὲν εἶναι παπικοὶ διότι κατ' αὐτοὺς ὁ Πάπας δὲν εἶναι Χριστιανός»!

Τί σημαίνει λοιπὸν Ἑλληνικὴ Ἀναγέννησις; Σημαίνει, πρὸ πάντων, καθορισμὸς τῆς ἐθνικῆς μας ταυτότητος, προσδιορισμὸς τοῦ χαρακτηρισμοῦ Ἑλλήνων, καθορισμὸς τῆς στάσεώς μας ἔναντι τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ τῆς σχέσεώς μας μετὰ τοῦ Κλασσικοῦ Πολιτισμοῦ, ὀρισμὸς τῆς ἐννοίας τῆς πατρίδος καὶ ἐδαφικὸς προσδιορισμὸς τῶν ὁρίων της, σχεδιασμὸς τῶν ἐθνικῶν στόχων καὶ τῆς διπλωματικῆς στρατηγικῆς.

Ἐὰν ἐρωτήσωμε σήμερον τὸν οἰονδήποτε Ἑλληνα διὰ τὸ τί θεωρεῖ αὐτὸς ὡς ἐθνικὴ ταυτότητα θὰ μᾶς δώσῃ τὰς ἀπαντήσεις ποὺ προσδοκᾷ μία θεώρησις τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὡς ἀδιασπᾶστου, πολιτιστικῆς, ἱστορικῆς, βιολογικῆς καὶ κυρίως ψυχικῆς συνεχείας.

Κυρίως ψυχικῆς συνεχείας: ὁ καθεὶς ἀνακαλύπτει εἰς τὴν σημερινὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν τὴν ἀγάπην διὰ τὴν ἐπιστήμην, τὴν καλλιτεχνίαν, τὸ ἄριστον πολίτευμα, τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, τὴν οἰκολογικὴ συνείδησιν, τὴν πολυθεϊστικὴν θεώρησιν τῆς Φύσεως καὶ τοῦ βίου. Πολλάκις ἀναφέρεται ὡς κύριον προῖον τῆς λαϊκῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως τὸ δημοτικὸ τραγούδι: δὲν ἀνιχνεύεται οὔτε κἂν ἡ ἐλαχίστη χριστιανικὴ ἐπίδρασις εἰς τὸ δημοτικὸ τραγούδι, ἀντιθέτως παντοῦ κυριαρχεῖ πλήρως ἡ ἀρχαιοελληνικὴ πολυθεϊστικὴ καὶ πανθεϊστικὴ —ἴσως ἡδυνάμεθα νὰ εἴπωμεν— Κοσμοθέασις.

Ὅμως αὐτὴν τὴν ἀμιγῶς ἑλληνικὴν ἐθνικὴν ταυτότητα δὲν παραδέχεται οὔτε ἡ Ἐκκλησία, οὔτε οἱ διάφοροι πολιτικοὶ σχηματισμοὶ ποὺ ἐπιζητοῦν νὰ μᾶς προσδέσουν εἰς ἄλλας ταυτότητας ἐπίσης κοσμοπολιτικὰς ὡς « ἀγνώστου καταγωγῆς καὶ ἄνευ πατρίδος πολίτης τοῦ κόσμου - ὀπαδὸς τοῦ ἀτομικιστικοῦ καπιταλισμοῦ» κ.ο.κ.

Κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν κλείει μία ἐποχὴ τόσον εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅσον καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην, τελειώνει ἡ Μεταπολίτευσις καὶ μία γενικωτέρα μεταπολίτευσις ποὺ ἠκολούθησε τὸ τέλος τοῦ πολέμου. Αἱ προσδοκίαι δι' ἓνα «Σοβιετικὸ παράδεισο» ἢ «καπιταλισμὸ μὲ ἀνθρώπινο πρόσωπο» καὶ τὰ ὄραματα μιᾶς «ἐνοποιημένης Εὐρώπης» ἢ ἐνὸς «τριτοκοσμικοῦ σοσιαλισμοῦ» ἔχουν πλέον εὔρει τὴν θέσιν των εἰς τὸ «χρονοντούλαπο τῆς ἱστορίας» μαζί μὲ τὴν «χριστιανοδημοκρατία», τὴν «σο-

σιαλδημοκρατία» καὶ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα —βεβαίως οὐδείς συζητεῖ διὰ τὸ ὄραμα τῆς ΑΟΕΕ διὰ μία ἀναγέννησι τῆς βυζαντινῆς θεοκρατίας! Ὅτι ὑπάρχει καπιταλισμὸς ἢ σοσιαλισμὸς ἐμφανίζεται οὐχὶ ὡς πανάκεια ἀλλ’ ὡς «τὸ μὴ χειρὸν βέλτιστον».

Οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης διαποροῦν διότι μετὰ αὐτὸν τὸν λεγόμενον «θάνατο τῶν ἰδεολογιῶν» δὲν εὐρίσκουν πλέον πνευματικὰ στηρίγματα, ὅμως ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες εἴμεθα τυχηροὶ διότι εἴμεθα ὁ μόνος λαὸς ποὺ διαθέτει πραγματικὴ ἐθνικὴ ταυτότητα καὶ ἰδοῦ διατὶ ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν τοῦ «θανάτου τῶν ἰδεολογιῶν» ποὺ τὸ πεδίον ἔμεινε δι’ ὀλίγον ἐλεύθερον, ἄνευ τῆς ἀσφυκτικῆς προπαγάνδας τῶν διαφορῶν κοσμοπολιτικῶν ἰδεολογιῶν, ἠδυνήθη νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἐθνικῆς ζωῆς τὸ μέγα καὶ ζωογόνον ρεῦμα τῶν Ἑλληνικῶν Ἰδεῶν.

Ὅποτε τώρα ἐννοοῦμε ὅτι τὸ ρεῦμα τῶν Ἑλληνικῶν Ἰδεῶν ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸ ζῶν ἰδεολογικὸν ρεῦμα τῆς σήμερον καὶ κατανοοῦμε τὸν βίαιον καὶ ἀπέλπιδα ἀγῶνα ὅλων τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἰδεολογιῶν, ποὺ ἔχουν πρὸ πολλοῦ ἀποβιώσει, ἐναντίον του.

Ἰδεολογίες ποὺ ἔχουν πρὸ πολλοῦ ἀποβιώσει — μήπως ὑπερβάλλομε;

Ἄς ἰδοῦμε τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν λόγον ποὺ ἐκφωνεῖται τοῦλάχιστον τετράκις ἡμερησίως: οὗτος ἀσχολεῖται μὲ κάθε εἶδους θέματα, πολιτικὰ καὶ κοινωνικά, ὅμως οὐδέποτε, πρᾶγματι οὐδέποτε, ὑπῆρξε μία ὁμιλία δι’ ἓνα ἰδεολογικὸν θέμα, νὰ ἐξηγῆ φερ’ εἰπεῖν τὴν ἔννοιαν τῶν «τριῶν ὑποστάσεων» ἢ τῶν «δύο φύσεων τῆς θεότητος» .

Ἄς ἰδοῦμε τοὺς ἄλλους κυριάρχους πολιτικοὺς λόγους — πάλιν ἡ ἰδία σιωπή: οὔτε μία ὁμιλία διὰ τὴν οἰκοδόμησι τοῦ τριτοκοσμικοῦ σοσιαλισμοῦ κανταφικοῦ τύπου τοῦ «πρασίνου βιβλίου τοῦ ΠΑΣΟΚ» π.χ. ἢ διὰ «τὴν πορεία πρὸς τὴν ἀταξικὴν κοινωνία».

Ὅμως, τὸ ρεῦμα τῶν Ἑλληνικῶν Ἰδεῶν εἶναι ἀντικειμενικῶς σπουδαῖον; ὑπερτερεῖ τῶν παλαιῶν ἰδεολογιῶν ποὺ ἐχάθησαν πλέον; Ἄς δώσωμε μία βραχεῖα ἀπάντησι: Κάθε ἰδεολογία καὶ κάθε Κοσμοθέασις ἀποκτοῦν ἀξία ἐφόσον βελτιώνουν τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν κοινωνιῶν. Ἀποτελεῖ διαστροφὴν τὸ νὰ ὑπάρχουν ἰδεολογίαι φετιχ ποὺ ἰδεοληπτικῶς οἱ ἄνθρωποι θὰ τὰς ὑπηρετοῦν διὰ νὰ δυστυχοῦν οἱ ἴδιοι καὶ αὐταὶ “νὰ εἶναι καλὰ”. ἀποτελεῖ ὁμαδικὴν ψύχωσιν νὰ ἐξαίρωμε π.χ. τὸ Βυζάντιον λέγοντες ὅτι ἠμπορεῖ νὰ ἦσαν οἱ ἄνθρωποι ἐξαθλιωμένοι ἀλλ’ ὁ Χριστιανισμὸς ἐθριάμβευε. Ὅθεν κάθε ἰδεολογία ἀξιολογεῖται ἀπὸ τοὺς καρπούς της, ἀπὸ τὸν τύπον τῶν κοινωνιῶν ποὺ δημιουργεῖ: καρπὸς τῶν Ἑλληνικῶν Ἰδεῶν ὑπῆρξε ὁ Κλασσικὸς Πολιτισμὸς —χρειαζέται νὰ εἰποῦμε τίποτε ἄλλο;

Βεβαίως, ὅλοι ἀντιλαμβάνομεθα ὅτι τὸ σύνολον τῶν Ἑλληνικῶν Ἰδεῶν δὲν εἶναι

τίποτε ἄλλο παρὰ αὐτὸ ποὺ ὀνομάζομε Ἑλληνικὴ Θρησκεία. Λέγομε λοιπόν: Ἑλληνικὴ Ἀναγέννησις διὰ τῆς ἀποδοχῆς ὡς κυριάρχων ἐθνικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀξιῶν τῶν Ἑλληνικῶν Ἴδεῶν ἢ ταυτολογοῦντες: Ἑλληνικὴ Ἀναγέννησις διὰ τῆς ἀποδοχῆς ὡς κυριάρχων ἐθνικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀξιῶν τῶν Ἴδεῶν τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας τοῦ Δωδεκαθέου.